

Németh András

Séta közben

Nézem a fát az árterünk
mocskosodó, homokpados
vége felől. Lucsokbazár
árnyai, hasztalan sütött
gallydarabok, borotvasás
meg csigaház lyukas falú
mészmaradék, bárkaroncs
deszkakupac veszik körül.
Nincsen alatta annyi víz,
hogy belelássa még magát
meztelenebb világaink
tócsatükör szemébe. Mert
messze a tél, szemérmesen
hordja magán ruhának is
jó levelét. Csak egy lafog
rajta, a többi vétkezett,
szél mosolyára csábuló
hűtlenek úgy repültek el,
mint madarak, ha nem jut ág
férgeiből elég. Ilyen
testre minek rubin, smaragd,
szép sutaasszonyok nyakát
eltakaró arany. Legyen
mindig az egyszerű, igaz
létörömök tanúja? Vagy
ördögarasznyi hely fölött
némi remény? Alkímiás,
szent genezis? Teremthető
példa a díszre éhező
emberiségnek? Él. Talán.

Őszre elszáradó pipacs imája

A halott nyár,
ha madárdal,

néhányszor meggyónnám
tékozló testálmom,
hisz holnap nincs kezdet,
maradékaim, azt

vállalhatnám, lesz rám,
még, szükség szépségлом
lélekként. Széthinthet
vihar, és a malaszt

megtarthat mély földben
nagy táblák szélén, hol
búzát vár szem, szent mag
nevel ostyahitet,

míg száz eszméletlen
vérszirom csak lángol,
értük nászpár ballag
aratásba vetett

bizalommal.
Betakarsz, sár?